

Επικήδειος αποχαιρετισμός στον κ Νίκο Παπάζογλου

Όταν φεύγουν οι δάσκαλοί μας, φεύγει μαζί κι ένα κομμάτι της ζωής μας, ένα κομμάτι σφριγηλό, δημιουργικό, νεανικό.

Ο κ Παπάζογλου υπήρξε δάσκαλός μου και είχα την τιμή να συνεργάζομαι μαζί του για πολλά χρόνια. Γιατρός και δάσκαλος μαζί, τιμούσε αυτό που έκανε και το υπηρετούσε με το πάθος και την ορμή που τον διέκρινε.

Δημιουργικός οραματιστής, ένωσε τις δυνάμεις του με τους κκ Καραμήτσο - Αλεβίζο για την δημιουργία της Διαβητολογικής Εταιρείας Βορείου Ελλάδος, που μεγάλωσε, άνθισε και ακμάζει μέχρι σήμερα. Θυμάμαι ακόμη τα πρώτα δειλά συνέδρια στο πατάρι του ξενοδοχείου Ηλέκτρα, συνέδρια που μετεξελίχθηκαν σταδιακά σε πολυπληθή, πετυχημένα και υψηλού επιπέδου, τόσο σε ποιότητα, όσο και σε συμμετοχή. Ευτύχησε να τα δει έτσι ο κ Παπάζογλου, καθώς κάθε χρόνο έδινε το παρόν και μετά την συνταξιοδότησή του.

Με το ίδιο δημιουργικό και επίμονο πάθος δημιούργησε και το Διαβητολογικό κέντρο στο νοσοκομείο Άγιος Παύλος, που μετοίκησε από το 1999 στο νοσοκομείο Παπαγεωργίου. Συνήθιζε θυμάμαι να λέει «οι ασθενείς μας είναι η δύναμή μας» και με το Διαβητολογικό κέντρο πρέπει να αισθάνθηκε πολύ δυνατός.

Αυτό το ίδιο δημιουργικό όραμα μαζί με την σιδερένια επιμονή και την ανθεκτικότητά του, τον οδήγησαν στην πραγματοποίηση πρωτοπόρων για την Ελλάδα επιδημιολογικών μελετών πάνω στον σακχαρώδη διαβήτη, μελετών με διεθνές αποτύπωμα. Δεν παραιτήθηκε από τέτοιου είδους μελέτες μέχρι και χθες.

Οι χαμηλοί τόνοι και οι χαμηλές προσδοκίες δεν ήταν για τα μέτρα του. Άνθρωπος τίμιος, υπερήφανος, ευθύς και ασυμβίβαστος, δεν φοβήθηκε ποτέ να διαφωνήσει και να συγκρουστεί με ό,τι θεωρούσε κακώς κείμενο, εισπράττοντας πολλές φορές το τίμημα αυτής της ορμητικής του προσωπικότητας. Ούτε και τα κατά καιρούς σοβαρά προβλήματα υγείας του ανέκοψαν την ορμή του. Προκλητικά περήφανος, «αναιδής» θάλεγα μπροστά στον θάνατο, δεν υποτάχθηκε ποτέ στην μιζέρια του φόβου του.

Εκ μέρους της ΔΕΒΕ και της Παθολογικής κλινικής του νοσοκομείου Άγιος Παύλος που μετονομάστηκε σε Β Παθολογική κλινική του νοσοκομείου Παπαγεωργίου, τον αποχαιρετούμε όπως είμαι σίγουρη ότι θα ήθελε: Διαβεβαιώνοντάς τον ότι αυτά που μας δίδαξε σε γνώσεις και στάση ζωής έπιασαν τόπο.

Καλοτάξιδος και αξέχαστος. Θα ζει πάντα στο μυαλό και στην καρδιά μας